

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: B. V. H.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, adresa pro doručování „X“, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti **žalované: P o l i c i e ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, adresa pro doručování Poštovní schránka 78, 130 51 Praha 3, o **žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2017, č. j. CPR-21676-3/ČJ-2016-930310-V237,**

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 18. 1. 2017, č. j. CPR-21676-3/ČJ-2016-930310-V237, a rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 30. 6. 2016, č. j. KRPU-264127-55/ČJ-2015-040026-SV, **se pro nezákonnost z r u š u j í** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **12.342,-Kč** do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2017, č. j. CPR-21676-3/ČJ-2016-930310-V237, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 6. 2016, č. j. KRPU-264127-55/ČJ-2015-040026-SV, jímž bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm.

b) bod 9 a ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 1,5 roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla určena podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Zároveň bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí žalované stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou v rozporu s právními předpisy a to konkrétně s ust. § 2 odst. 1, 3, 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a dále pak s ust. § 119a odst. 2 ve spojení s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Oba správní orgány svá rozhodnutí shodně odůvodnily tím, že samotnému vydání rozhodnutí předcházelo zdlouhavé správní řízení, z jehož průběhu byla jasně patrná snaha žalobce setrvat na území České republiky a zlegalizovat si zde pobyt za každou cenu. Správní vyhoštění tak dle jejich názoru v daném případě představovalo přiměřené opatření, když žalobce věděl, že jeho pobytový status je nejistý a i přesto se oženil a založil rodinu. Projednávané řízení o správním vyhoštění bylo již třetím v pořadí, přičemž předchozí řízení bylo v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 8 Azs 31/2015 - 47, z důvodu nepřiměřenosti zastaveno. Žalobce se proto domnívá, že žalovaná postupovala v rozporu se zásadou legitimního očekávání jak je tomu v ust. § 2 odst. 4 správního řádu, když ve skutkově totožném případě rozhodla rozdílným způsobem. Žalobce vždy dodržoval právní řád České republiky a k institucím přistupoval s úctou a respektem. Nezákonnost jeho počínání spočívala v jeho pobytu na území, což se opakovaně pokoušel zhojit. Žalovaná nedostatečně zohlednila všechny okolnosti, které ho k takovému jednání vedly. Na jaře 2012 se mu narodilo dítě a tak se nejprve jako nastávající otec a posléze jako otec dostal do lidsky velmi složité situace, kdy vycestování mimo území nebylo možné s ohledem na finanční náklady s tím spojené a snahou postarat se o rodinu. Žalobcova snaha tak dle jeho názoru neměla být vyhodnocena jako neúcta k právnímu řádu, ale jako počínání zoufalého otce, čímž by nemohla žalovaná dospět k závěru, že jeho postoj ohrožuje zájem České republiky na dodržování a respektování právních předpisů s odůvodněním, že jeho pobyt představuje bezpečnostní riziko. Navíc doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena nepřiměřeně vysoko a neodpovídá okolnostem případu. Během správního řízení byly zjištěny skutečnosti týkající se rodinného a soukromého života, kdy bylo prokázáno, že žalobce žije na území České republiky spolu s manželkou s dvěma nezletilými dětmi. Rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže by jeho důsledkem došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Správní orgány dospěly k závěru, že založení rodiny bylo rozhodnutím dvou dospělých lidí, kteří věděli, že pobytová situace žalobce je nejistá. Část předmětného rozhodnutí je tak této problematice sice věnována, ale žalobce je toho názoru, že se žalovaná nechala zaslepit snahou potrestat žalobce za jeho pobytovou historii. Postoj žalované je tak dle názoru žalobce v rozporu s ustanovením správního řádu a ustálenou judikaturou (např. rozsudek ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, dále pak rozsudek ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012 - 29, případně rozsudek ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39). Následky

žalobcova vyhoštění dopadnou především na manželku a jeho dvě nezletilé děti, které ze dne na den přijdou o otce. Dojde tak k úplnému přetrhání rodinných pout. Žalobce mluví částečně česky a pomáhá tak pravidelně manželce v zařizování každodenních záležitostí. Je pravda, že žalobcově rodině z právního hlediska nic nebrání ve vycestování spolu s žalobcem, ale žalovaný již nezohlednil aktuální finanční situaci, možné zázemí v zemi původu a spolu s tím spojené budoucí zabezpečení. Oba správní orgány tak nevzaly v úvahu všechna výše uvedená kritéria, ale zaměřily se pouze na imigrační historii žalobce. Žalobce se navíc domnívá, že mu nemůže být přičítána k tíži dlouhodobá neschopnost správních orgánů rozhodnout o jeho pobytu. Sám se pokoušel svůj pobyt zlegalizovat, nicméně správní řízení o jeho žádosti bylo vedeno několik let. Žalobce zakládal rodinu v době, kdy mu svědčila tzv. fikce pobytu a jeho pobyt na území České republiky tak byl legální. Postup žalované tak byl učiněn v rozporu s ust. § 119a odst. 2 ve spojení s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť jeho vyhoštěním dojde k výraznému a již neobnovitelnému zásahu do jeho rodinného života. Závěry žalované v rozsahu odůvodnění tak lze považovat nejen za nesprávné ale rovněž i za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V cizineckých věcech musí být brána v potaz mimo jiné především rodinná situace, rozsah v jakém by byl soukromí nebo rodinný život cizince narušen a vliv na osobní, soukromý a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli plné právo zůstat v hostitelském státě na základě pobytového oprávnění. Vzhledem k výše uvedenému proto žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí v celém rozsahu a věc vrátit žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě uvedla, že protiprávní jednání žalobce bylo správním orgánem I. stupně řádně zjištěno, spisovým materiálem doloženo a dostatečně odůvodněno. Současně nebylo zjištěno, že by se správní orgán I. stupně dopustil procesního pochybení, které by způsobovalo nezákonnost daného řízení potažmo vydaného rozhodnutí. Z výše uvedeného proto žalovaná rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. K žalobcem uplatněným námitkám žalovaná odkázala na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s odůvodněním napadeného rozhodnutí, neboť se domnívá, že se oba správní orgány v rámci správního řízení dostatečně vypořádaly se všemi skutečnostmi, které vyšly najevo, včetně skutečností, které uvedl sám žalobce. Žalovaná neshledala ve svém postupu žádné pochybení a navrhla proto, aby byla žaloba zamítnuta.

Při jednání před soudem konaném dne 6. 3. 2017 právní zástupce žalobce zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí pro žalobce znamená zásadní zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce totiž v České republice nepřetržitě pobývá 12 let, přičemž právní řád České republiky vždy respektoval, k jedinému porušování došlo v souvislosti s pobytovou problematikou žalobce. Právní zástupce žalobce má za to, že žalovaná v rámci své rozhodovací činnosti naprosto nerespektovala, že při posuzování zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, se jedná o výklad tzv. neurčitého právního pojmu, a tedy že se nejedná o záležitost správního uvážení. Na podporu tohoto názoru odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 3 Azs 240/2014 a sp. zn. 5 Azs 102/2013. Dále uvedl, že žalobci se v mezidobí narodilo třetí dítě, takže manželka žalobce je zcela odkázána na pomoc a péči žalobce. Situace žalobce se tak z pohledu zásahu do jeho rodinného a soukromého života ještě více zintenzívněla oproti době, kdy ohledně vyhoštění žalobce v minulosti rozhodoval Nejvyšší správní soud, a to rozsudkem ze dne 27. 8. 2015, č. j. 8 Azs 31/2015 - 47. Vedle toho právní zástupce žalobce uvedl, že dle judikatury správních soudů je ochrana

institutu sloučení rodiny vysoká, avšak žalovaná tuto ochranu nepřipustně popřela. Právní zástupce žalobce má za to, že žalovaná se posuzováním dopadů přiměřenosti vyhoštění žalobce do Vietnamu nedostatečně zabývala, popř. tak v tomto směru učinila nesprávné závěry, neboť žalobce v zemi původu nemá naprosto žádné zázemí a dopad do života dětí a manželky v případě jejich přestěhování do Vietnamu by byl pro ně radikální. Na podporu těchto závěrů právní zástupce žalobce zmínil rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 7 As 6/2012, sp. zn. 6 Azs 124/2015 a sp. zn. 5 Azs 6/2015. Právní zástupce žalobce nesouhlasí ani s tím, že uložená doba správního vyhoštění žalobci v délce 1,5 roku představuje dle žalované jen relativně krátké odloučení, když tato doba je s ohledem na skutkové okolnosti daného případu nepřiměřeně dlouhá a navíc vyhoštění nemělo být žalobci vůbec ukládáno, když plně postačovalo, aby v případě žalobce bylo vydáno opatření k jeho vycestování z České republiky. Závěrem právní zástupce žalobce poznamenal, že žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaná přes odvolací námítky se nevypořádala s tím, že její rozhodnutí představuje zásadní zásah do života ostatních členů rodiny žalobce.

Žalovaná se z ústního jednání před soudem písemně omluvila s tím, že výslovně souhlasila, aby se jednání uskutečnilo v jeho nepřítomnosti.

Napadené rozhodnutí žalované i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, neboť žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí vyhodnotil soud jako nezákonná rozhodnutí.

Při učinění závěru o tom, že žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí, jsou nezákonnými rozhodnutími, soud vycházel ze skutečnosti, že situace žalobce z pohledu zásahu do jeho rodinného a soukromého života ještě více zintenzívněla oproti době, kdy ohledně zákonnosti vyhoštění žalobce v minulosti rozhodoval Nejvyšší správní soud, a to rozsudkem ze dne 27. 8. 2015, č. j. 8 Azs 31/2015 - 47.

Tímto rozsudkem Nejvyšší správní soud totiž mj. zrušil zamítavý rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2015 vydaný ve věci žalobcovy žaloby proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 7. 9. 2014 a na něj navazujícímu druhostupňovému rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2014, jímž bylo žalobci, který v dané době měl 2 nezletilé děti, ve správním řízení vedeném pod č. j. KRPA-7482-93/ČJ-2014-000022, uloženo správní vyhoštění v trvání 2 let, kdy současně Nejvyšší správní soud zrušil i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a věc

vrátil žalované k dalšímu řízení. Jako důvod k vydání zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že námitky žalobce směřující do nepřezkoumatelnosti hodnocení přiměřenosti zásahu do jeho rodinného a soukromého života ze strany správních orgánů je důvodná. Nejvyšší správní soud pak žalované uložil, aby v dalším řízení se věnovala náležitému zhodnocení přiměřenosti zásahu do žalobcova rodinného a soukromého života.

V dalším řízení přitom žalovaná vydala usnesení ze dne 27. 10. 2015, č. j. KRPA-7482-93/ČJ-2014-000022, jímž bylo řízení o správním vyhoštění žalobce zastaveno dle ust. § 66 odst. 2 správního řádu. Usnesení nabylo právní moci dne 27. 10. 2015. Tento procesní postup žalovaná výslovně odůvodnila tím, že důsledkem vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ust. § 174a téhož zákona by byl nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.

V daném případě třebaže žalovaná mohla v dalším řízení setrvat na svém závěru o nutnosti vyhostit žalobce z území České republiky, s tím, že by více zdůvodnila svůj závěr o tom, že správní vyhoštění žalobce by nebylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, tak namísto toho prvostupňový správní orgán žalované bez dalšího závazně konstatoval, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ust. § 174a téhož zákona by bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Za neměnného skutkového a právního stavu, kdy byl stále otcem 2 nezletilých dětí a podílel se aktivně na jejich péči a výchově, se proto soud pozastavuje nad tím, že žalovaná strana vzápětí se žalobcem zahájila opět správní řízení o jeho správním vyhoštění, které bylo završeno vydáním prvostupňového rozhodnutí ze dne 30. 6. 2016 a na něj navazujícího žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 18. 1. 2017 s odůvodněním, že správní vyhoštění žalobce není nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.

Soud se neztotožnil se závěrem žalované, že v předmětné věci bylo možné přes dříve zjištěnou nepřiměřenost vydat rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. U žalobce se totiž jedná o opakování stejného druhu jeho protiprávního jednání (pobyt na území České republiky bez víza, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn, poté, co mu dne 10. 12. 2015 skončila platnost výjezdního příkazu, jenž byl vydán po zastavení předchozího správního řízení o jeho správním vyhoštění), která dosahuje stejné intenzity. Za daného stavu soud oproti žalované dospěl k závěru, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ust. § 174a téhož zákona by představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, to vše v situaci, kdy žalované se jakkoliv nepodařilo vyvrátit žalobcovo tvrzení, že je stále otcem 2 nezletilých dětí a podílí se aktivně na jejich péči a výchově, neboť je s nimi doma a pečuje o ně, zatímco manželka pracuje, aby finančně zabezpečila rodinu.

V daném případě má soud za to, že správní vyhoštění nemělo být žalobci vůbec ukládáno, když plně postačovalo, aby v případě žalobce bylo správními orgány vydáno opatření k jeho vycestování z České republiky.

Dále soud uvádí, že se neztotožnil ani se závěrem žalované, že uložená doba správního vyhoštění žalobci v délce 1,5 roku představuje pro žalobce jen relativně krátké odloučení. Tuto dobu vzhledem ke skutkovým okolnostem daného případu považuje za nepřiměřeně dlouhou i v případě, že by žalobce měl být vyhoštěn správním rozhodnutím.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti proto soud shledal předmětnou žalobu důvodnou, a tudíž žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zrušil. Současně podle ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. soud přistoupil i ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. Zároveň soud v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž je dle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem soudu výše uvedeným.

Jelikož žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. uložil žalované povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 12.342,-Kč. Tato částka se skládá z částky 9.300,-Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3.100,-Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), účast při jednání soudu dne 6. 3. 2017 - § 11 odst. 1 písm. g)]; z částky 900,-Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 2.142,-Kč odpovídající 21% DPH, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Jiné náklady právní zástupce žalobce nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 8. března 2017

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová